

An de opdracht op het enorme witte schoolbord te zien, neemt mevrouw Kimmel deze les niet heel serieus meer. En wie kan het haar kwalijk nemen? Het is nu bijna vakantie en de sfeer in het lokaal is heerlijk relaxed.

Er staat muziek aan, pennen en gummen vliegen door de lucht en iedereen zit te kletsen. Mevrouw Kimmel is koortsachtig bezig haar bureau op te ruimen, want – en dat heeft ze nu al heel vaak gezegd – ze moet zo meteen een vliegtuig ha-

len. Mijn zus is bezig het haar van Kitty Schelvis te vlechten. Niemand werkt aan de opdracht.

Behalve ik.

Ik pak mijn pen en begin te schrijven. Mevrouw Kimmel is niet de enige met een spannende vakantiebestemming.

Deze vakantie ga ik samen met mijn tweelingzus, Roos, naar het Land van Raas. We weten niet precies waar Raas ligt, maar om er te komen moeten we door een oud, roestig opklapbed heen klimmen dat bij onze opa op zolder staat. Het vouwbed is geen heel toverachtige toegangspoort tot een fantasiewereld, maar het werkt en dat is het enige wat ertoe doet.

Zodra we in Raas zijn aangekomen, zoeken we mijn beste vriend op: Ninto. Nin is zo onopvallend als een vos, zo flexibel als een elastiekje en zo magisch als een toverstok, want hij is halfninja en halftovenaar.

Nadat we Raas hebben verkend zullen we op de rug van een draak gaan vliegen. Vliegen met een draak is cooler dan ijs eten in een iglo, ook al voelt zijn lijf zo heet als een oven. We gaan dan ook een keer naar het Kraaiennest toe, een angstaanjagend kasteel midden op zee. Daar woont een groep wilde meisjes, maar vroeger was het eigendom van onze aartsvijand, Strokop.

Strokop is een echte slechterik. Hij is ook zo slim als een kraai en zo griezelig als een vogelverschrikker. Dat komt doordat hij een vogelverschrikker met kraaienvleugels is (ook al doen zijn vleugels het nu misschien niet meer, want de laatste keer dat we in Raas waren heeft een draak ze in brand gestoken – maar dat is een lang verhaal).

Ik verheug me erop om te gaan zwemmen met het meervolk dat altijd vol tatoeages zit. De enige reden dat ik dit nu zit te schrijven is als afleiding, want ik KAN NIET WACHTEN tot de bel gaat. En zodra die is gegaan, zoef ik meteen naar opa's huis (zo snel als een cheeta) en dan kan het avontuur beginnen!

‘Arthur, wat ben jij nou aan het doen?’

Ik kijk op en zie mijn zus over me heen gebogen staan.

‘Wat?’ zeg ik, en ik leg mijn handen op mijn werk. ‘Mevrouw Kimmel gaat het toch niet nakijken, of wel? Ze gaat skiën.’

Roos gaat op de lege stoel naast me zitten en zet een koektrommel op tafel. ‘Ja, maar wat als iemand anders het leest? Dan denken ze dat je gek bent!’

Ik grijns. ‘Maar dat ben ik niet, hè, Roos? Wij gaan echt terug naar Raas. Vandaag nog!’

‘Ssst!’ Ze kijkt om zich heen om te controleren dat er niemand meeluistert.

Mijn zus wil op school absoluut niet over Raas praten, maar op dit moment ben ik te opgewonden om me aan haar regels te houden. ‘Roos, vanavond zouden we al op een draak kunnen vliegen!’

Ze moet glimlachen, ze kan het niet helpen. ‘Ik weet het. Ik zou er het liefst nu al willen zijn!’

Ze spreekt de woorden zo enthousiast uit dat het me verbaast. Roos houdt van Raas, net als ik, maar ze heeft het hier op het Langton Lyceum ook naar haar zin. We zijn pas aan het schooljaar begonnen, maar ze heeft nu al een heel grote vriendengroep met wie ze de hele dag omgaat, en ’s avonds via haar telefoon hebben ze nog steeds contact. Terwijl ik welgeteld één vriend heb gemaakt: Adam Zeng. Hij is heel aardig, maar op dit moment wordt hij aan zijn amandelen geopereerd en daarom zit ik in mijn eentje.

‘Wat wil je als eerste doen als we in Raas zijn?’ vraag ik.

Roos kijkt me aan alsof ik een wel heel domme vraag heb gesteld. ‘Hexia opzoeken, natuurlijk.’

Zoals Nin mijn beste vriend is in Raas, is Hexia dat dus voor Roos. Hexia is een zeemeerheks die op haar eigen eiland woont, maar toen we er de vorige keer waren, konden we haar

niet vinden. Ze was verdwenen. Vlak voordat we teruggingen naar huis zagen we nog wel iets in zee zwemmen waarvan Roos zeker wist dat het Hexia was, maar wat mij betreft had het van alles kunnen zijn. Dus zeg ik: ‘Roos, je weet dat Hexia misschien nog niet terug is?’

Ze trekt de koektrommel naar zich toe en drukt hem tegen zich aan. ‘Ze moet er zijn! Hexia was weg omdat ik haar was vergeten, maar ik herinner me haar nu juist weer heel goed: de zwemvliezen tussen haar vingers, haar tatoeages, haar haar. Ze had felblauw haar.’

‘De kleur van smurfenijs,’ zeg ik.

Ze glimlacht. ‘Precies! Smurfenijs met kauwgomballen-smaak.’

‘Maar, Roos, als Hexia niet terug is, dan zijn er genoeg andere geweldige dingen die we kunnen doen.’

Koppig schudt ze haar hoofd. ‘Nee. Ik wil alleen Hexia zien. Ik heb haar zoveel te vertellen!’ Ze gluurt naar haar nieuwe vrienden aan de andere kant van het lokaal. Die hebben zich rondom Kitty Schelvis verzameld – de luidste van het hele klikkje – die iets vertelt wat zo choquerend is dat de andere meisjes met open mond luisteren.

De meiden van Roos’ klikkje zien er hetzelfde uit, en niet alleen omdat al hun monden openhangen. Ze dragen hun schoolstropdas allemaal kort en breed en hebben hun sokken hoog opgetrokken. Ze hebben stuk voor stuk hun haar in een lange vlecht. En Roos dus ook. Roos zegt dat ze allemaal hetzelfde doen om te laten zien hoe sterk hun vriendschap is. Roos tikt met haar vingers op de koektrommel. Dat is ook een manier waarop ze laten zien dat ze zulke goede vriendinnen zijn: door te bakken.

‘Mag ik een cakeje?’ vraag ik.

Roos doet het blik open en ik zie diverse rijen perfecte cupcakes. Op elk cakeje heeft ze een ander emoji-gezichtje gemaakt van glazuur. ‘Sorry, ik heb er niet genoeg.’

Opeens schalt Kitty’s stem door het lokaal. ‘Roos, kom ’s! We willen je iets laten zien!’

Roos aarzelt. Ik denk dat ze mij niet in mijn eentje wil laten zitten. ‘Ik vermaak me wel,’ zeg ik, en ze schenkt me een dankbare glimlach voor ze ervandoor holt.

Ik kijk op mijn horloge. Nog zes minuten te gaan. Mijn hart slaat een slag over van opwinding. Ik weet niet hoelang ik dit nog volhoud. Voor me buigt Tariq zich over zijn tas heen om een halve sandwich met ei in zijn mond te proppen. De schooldag zit erop zodra de lunchpauze begint, maar blijkbaar kan hij niet langer wachten.

De geur van ei walmt mijn kant op en ik sluit mijn ogen en adem hem in. *Draken*, denk ik, en in een flits ben ik terug in Raas, waar ik op Vlads rug boven de Bodemloze Oceaan vlieg. De golven breken ver onder ons en Vlad spuwt een straal vuur. Ik voel de warmte en ruik de zwavel.

Dan raakt iets me tegen mijn hoofd en als ik mijn ogen open zie ik een gum op mijn tafeltje liggen. Vanaf de andere kant van het lokaal roept Kitty: ‘Sorry, Arthur. Ik mikte op Tariq!’

Mevrouw Kimmel kijkt op en merkt nu pas welke chaos er in haar klas heerst. ‘Juist,’ zegt ze, en ze klapt in haar handen. ‘Wie wil een van zijn beschrijvende zinnen met de klas delen?’ Iedereen valt stil, zelfs Kitty houdt haar mond. En dan blijft mevrouw Kimmels blik op mij rusten, als een draak die zojuist zijn prooi in het vizier kreeg. ‘Arthur Trent, lees een van jouw zinnen maar eens voor.’

‘Eh...’ Ik slik en probeer koortsachtig een zin te vinden waar

geen magische dingen in voorkomen. ‘Ik verheug me erop om te gaan zwemmen,’ lees ik voor, en ik sla het deel over het meer-volk en hun tatoeages maar over.

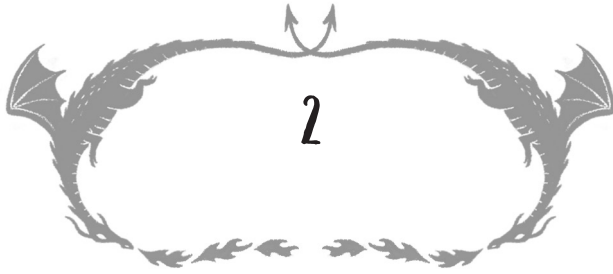
Mevrouw Kimmel kijkt me fronsend aan. ‘Het is een zin, ja, maar *beschrijvend* zou ik hem niet willen noemen. Laat er nog maar een horen.’

Roos draait haar hoofd om en schenkt me een paar vernietigende blikken. Over een paar seconden zit de eerste helft van deze lesperiode erop en ik sta op het punt om me in de nesten te werken. ‘Eh...’ zeg ik.

En dan word ik net op het nippertje gered als de bel gaat.

Herrie barst los in het lokaal: stoelpoten schrapen over de vloer, boeken worden in tassen gepropt en jassen aangetrokken. ‘Neem je werk mee naar huis!’ roept mevrouw Kimmel terwijl ze zich naar de deur haast. ‘Jullie kunnen het opstel tijdens de vakantie afmaken, TERWIJL IK AAN HET SKIËN BEN!’

Ik verfrommel mijn vel papier en prop het in mijn zak. Ik hoef niet over Raas te schrijven, want eindelijk, na weken vol plannen smeden en afwachten en dromen, ga ik er weer naar-toe.

Terwijl Roos haar cakejes uitdeelt, laat ik me met de leerlingenstroom mee de school uit voeren.

Mama staat precies geparkeerd waar we hadden afgesproken en aangezien Roos er nog niet is, pik ik meteen de bijrijdersstoel in.

‘Hallo, Arthur!’ zegt mama, en ze woelt flink door mijn haar. ‘Heb je er zin in om bij opa te logeren?’

‘Ja,’ zeg ik, en ik moet de gigantische grijns die op mijn gezicht wil verschijnen onderdrukken. Mama en papa zijn best cool, maar ze zouden het nooit goed vinden dat Roos en ik op minivakantie gaan in een fantasiewereld. Ze denken dat Roos en ik fijn een weekje kunnen ontspannen bij opa terwijl zij gaan wandelen in Schotland. En om mama in die waan te houden, vertel ik haar alle dingen die we zogenaamd van plan zijn. ‘Opa heeft beloofd om met ons te gaan vissen,’ zeg ik, ‘en we gaan fietsen en, o... hij is klaar met het opknappen van de zolder, dus nu hoeven Roos en ik geen kamer meer te delen.’

‘Nu we het toch over Roos hebben, waar blijft ze?’ Mama veegt een rondje in de condens op het raam. ‘Als ze niet opschiet, missen papa en ik de trein nog.’

‘Ik ga haar wel even zoeken,’ zeg ik en ik klik mijn gordel los en spring uit de auto. Ik kan niet geloven dat Roos liever

cakejes uitdeelt dan naar Raas
gaat!

Ik hol over het schoolplein als er ineens een donker iets langs mijn gezicht schiet. Ik hap naar adem en hou die in tot ik beseft dat het alleen maar een kraai is die omlaagduikt naar een half opgegeten broodje op de grond. Mijn hart blijft bonzen als ik de school in loop. Dit soort momenten heb ik vaker: dan zie ik iemand in een zwarte jas of hoor ik vleugels klapwieken, en meteen word ik overspoeld door angst. Een paar dagen geleden tijdens de geschiedenisles slaakte ik zelfs een kreet toen een zeemeeuw tegen het raam tikte.

Maar ik heb een goede reden om zo nerveus te zijn.

De laatste keer dat ik Strokop zag – verbrand en kapot op het dek van De Raaf – droeg hij opa's shirt met de tekst NO PROB-LLAMA! erop. Strokop weet het zelf niet, maar met een

voorwerp uit onze wereld kan iemand Raas verlaten, en meer dan dat t-shirt heeft hij niet nodig om te kunnen ontsnappen. Het idee dat Strokop de tunnel in kruipt, gekleed in dat shirt, en er dan op opa's zolder weer uit komt is gruwelijk. Wat zou hij als eerste doen? Opa muteren en een vogelverschrikker van hem maken, of achter Roos en mij aan gaan?

Ik heb tegen Roos en opa eerst niets gezegd over dat t-shirt. Heel eerlijk gezegd wilde ik het liever vergeten. Maar op een zaterdag landde er een raaf op opa's vogelhuisje in de tuin en ik schrok er zo van dat ik mijn beker warme chocolademelk liet vallen. Roos vroeg wat er aan de hand was en toen flapte ik eruit dat Strokop opa's shirt nog heeft. Al leken zij daar totaal niet mee te zitten. Roos zei dat het toch al aan flarden hing toen we Strokop voor het laatst zagen en dat het nu vast ergens op de bodem van de Bodemloze Oceaan zou liggen. Opa was het met haar eens. Maar ik ben niet echt overtuigd...

Ik sla de hoek om en bots bijna tegen Kitty en de rest van Roos' vriendinnen op. Ze hebben de armen in elkaar gehaakt en lopen lachend weg. 'Waar is Roos?' vraag ik.

Kitty's lach zakt weg. 'Arthur, het is echt vreselijk. Ze heeft haar cakejes laten vallen!'

'Ik vind nog steeds dat we haar moeten helpen met opruimen,' zegt Nora. Ik ken Nora al vanaf het begin van de basisschool en ik zie iets van bezorgdheid bij haar.

Kitty kijkt op haar telefoon. 'Geen tijd voor. Als we de bus missen, missen we de film. Dat begrijpt Krent heus wel.' Ze loopt

langs me en de anderen lopen een voor een achter haar aan. ‘Dag, Arthur!’ roept ze over haar schouder. ‘Veel plezier tijdens je vakantie!’

Ik tref Roos op handen en knieën aan in de gang bij de aardrijkskundelokalen. Haar cakejes liggen overal; sommige zijn platgetrapt op de grond, andere zijn zelfs uitgesmeerd over het prikbord.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik. ‘Het lijkt wel alsof je koekblik is ontploft!’

Roos schudt haar hoofd. Ze kijkt er ellendig bij. ‘Er liepen wat ouderejaars langs en die stootten de trommel uit mijn hand. Daarna werd er met de cakejes gesmeten.’

Ik buk me om wat cakebrokken op te rapen en in een afvalbak te gooien. ‘De anderen hadden je moeten helpen om dit op te ruimen.’

Roos haalt haar schouders op. ‘Ze hadden geen tijd. Ze moeten de bus halen.’

En dan nog, denk ik, hadden ze je moeten helpen. Maar ik zeg het niet hardop, want zo te zien kan Roos elk moment in tranen uitbarsten, en als Roos ergens een hekel aan heeft, dan is het wel aan huilen. In plaats daarvan schep ik nog meer handen vol cake van de grond om alles zo snel mogelijk opgeruimd te krijgen.

Niet veel later lopen we samen de school uit en ik neem een hap van een bijna intact cakeje dat ik op de verwarming zag staan. ‘Deze smaakt heerlijk, Roos.’

Ze glimlacht even. ‘Dank je, Arthur.’

Een van de zilveren balletjes kraakt tussen mijn kiezen. ‘Waarom noemde Kitty jou Krent?’

Ze rolt met haar ogen. ‘Omdat onze achternaam Trent is en ze iedereen een eigen bijnaam geeft. Trent, Krent.’

‘O. Mag ik je dan ook Krent noemen?’

‘Nee,’ zegt ze en ze geeft me een duw.

Als we bij mama in de auto stappen zijn we buiten adem en kunnen we weer lachen. We deden een race om de plek voorin en die heeft Roos uiteraard gewonnen. ‘Dat werd tijd,’ zegt mama. ‘Vonden je vriendinnen de cakejes lekker, Roos?’

Het blijft even stil en ik weet dat Roos geen zin heeft om te vertellen dat al haar cakejes zijn gevallen, dus zeg ik: ‘Ik heb er ook een geproefd. Het was heerlijk.’

Dan klinkt er een liedje van Adele op de radio en is mama afgeleid.

Terwijl we de stad uit rijden naar de kust, zingt mama mee met de radio en laat Roos haar hoofd tegen het raampje rusten. Ik lik het glazuur van mijn vingers en probeer de vogelverschrikker te negeren die ik zojuist in zijn eentje midden in een veld zag staan.